

РЕШЕНИЕ

№ 24425

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4548** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.2а б.“А“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Х. Г.,[ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001306 от 06.02.2026г. на полицейски инспектор П. П., отдел „Пътна полиция“, СДВР с която по отношение на жалбоподателят е приложена мярка – „прекръпяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Твърди се материална незаконосъобразност на оспорваният акт и същевременно от фактическа страна жалбоподателката посочва влошеното си здравословно състояние налагащо медицински прегледи и изследвания,като все по-често се налага синът и да помага и на нея и на съпругът и превозвайки ги с въпросното МПС - единствен автомобил. Ответната страна – полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" П. не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима като подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване акт, от активно легитимирано лице и в съответствие с изискванията за редовност на същата – форма, съдържание и приложения.

По съществото на спора, с оглед данните по делото и твърденията на страните, съдът съобрази:

Видно от административната преписка, на 02.02.2026г. около 21:56ч. в [населено място] по [улица]посока от [улица]към [улица], С. Г. е управлявал лек автомобил марка „О.“

модел „А.“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Х. Г.. При извършена проверка е установено, че водачът не притежава СУМПС валидно на територията на България за съответната категория, като притежава СУМПС издадено от О. Кралство без да е подменено след пребиваване повече от 1г. на територията на Република България.

Посочено е, че от наличната информация в АИС ГК последното влизане в страната е било на 07.10.2024г.

Дотук описаното е квалифицирано като нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, като на водача е съставен АУАН серия GA № 4747213/02.02.2026 г., а въз основа на него е издадено и НП.

При тази фактическа обстановка на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е издадена и процесно обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Приложена е и заповед № 513з-9570 от 2024г. на началника на СДВР видно от която инспектор П. е преназначен на длъжност полицейски инспектор, чътвърта степен, сектор „Административно обслужване“, Пътна полиция, СДВР. Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административни мерки.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При постановяването и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила дефинирани в специалния закон и в АПК.

С оглед възражението на жалбоподателя и относно материалната законосъобразност на акта, съдът съобрази:

По силата на чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС или след като е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или т. 4 или по реда на чл. 69А от НПК, както и на собственик, чието МПС е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от шест месеца до една година.

От своя страна – разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3

месеца от датата на влизането им в страната.

В настоящият казус безспорно между страните е обстоятелството, че жалбоподателят е управлявал МПС със свидетелство за правоуправление, издадено от Великобритания. Съдът, след доказателствени указания към страните установява, че същото е издадено на 10.08.2017 г. Това налага извода, че към момента на издаването му, споразумението за оттегляне на Великобритания от ЕС не е влязло в сила /същото е в сила от 31.01.2020 г. /, поради което държавата - издател е била държава-членка на Европейския съюз.

Свидетелствата за управление на МПС на територията на ЕС са предмет на регламентация с Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства.

Текста на чл.2 на посочената Директива регламентира условията за взаимно признаване, като чл.1 от посоченият съюзен акт регламентира единен образец на СУМПС, така, че той да бъде годен за това взаимно признаване. Успоредно с това чл.7 от Директива регламентира и условията за издаване, валидност и подновяване на СУМПС в т.ч. и полагане на изпит и медицински стандарти. В този смисъл Директивата въвежда еднакъв режим по отношение на територията на целият ЕС, като редом с другото допуска отклонения и дава разрешение как следва да се процедира в хипотезите на отнемане на СУМПС, валидността на свидетелствата които са издадени от ДЧ в режим на безсрочност, както и при установяване на лице, придобило СУМПС в една ДЧ на територията на друга ДЧ и др.

Текста на чл.7 пар.2 б. „а“ и б. „б“ от Директивата предвижда, че считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории АМ, А1, А2, А, В, В1 и ВЕ имат срок на административна валидност 10 години, като държава-членка може да избере да издава такива свидетелства със срок на административна валидност до 15 години, а считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е имат срок на административна валидност 5 години;

В настоящият казус процесното СУМПС е издадено със срок на действие – 10 години и съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО. По силата на Споразумението за оттегляне на О. Кралство от ЕС, тя е приложима във Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г.

В този смисъл безспорно жалбоподателя е притежавал СУМПС издадено въз основа на и в съответствие със задължителните за всички ДЧ на ЕС стандарти, в т.ч. и България.

Успоредно с това и що се касае до обстоятелството, че след т.нар. Брекзит, съюзното законодателство не се прилага вече и по отношение на СУМПС издадени от Великобритания, то спора следва да се разгледа през призмата на текста на чл.41 от Конвенция за пътното движение, подписана във В. на 8.11.1968 г., включително поправките към Конвенцията, /влезли в сила на 3.09.1993 г./

Съгласно ал.2 на чл.41 от конвенцията, договарящите страни / сред които България и Великобритания/ ще признаят всяко свидетелство за управление, преведено на техния език или на един от техните езици, или ако не е преведено на един от тези езици, придружено със съответен превод; всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от приложение 6 на настоящата Конвенция. Всъщност изискванията на приложение 6 към Конвенцията се съдържат в изискванията към Приложение 1 към Директивата, като Директивата въвежда допълнителни изисквания за целите на ЕС. В този смисъл съответствието им е несъмнено.

От своя страна, текстът на ал.7 б. „а“ от чл.41 от Конвенцията императивно гласи, че

положенията в настоящия член не задължават Договарящите страни да признаят валидността на националните и международните свидетелства за управление, издадени на територията на друга Договаряща страна на лица, чието постоянно местожителство е било в тази страна в момента на издаването на свидетелството, или чието постоянно местожителство е било сменено на тази територия след издаването на свидетелството.

В този смисъл България би могла да се счита необвързана от посочените норми на Конвенцията по отношение на лица, чието постоянно местожителство е било в друга Държава в момента на издаване на свидетелството.

Ето защо не може да се приеме, че е налице нарушение на Конвенцията.

От наличната по преписката справка за пътуване на лице-български гражданин С. Г. се установява, че той е влезнал в България на 07.10.2024г., излезнал на 04.02.2026г. и влезнал отново в страната същия ден. /преди издаване на процесната ПАМ/. Респ. и на база събраните от органа данни налага се извода, че за периода от 07.10.2024г. до 04.02.2026г. той не е напуснал страната. Тези данни обаче са непълни и административният орган не е извършил дължимата проверка, респ. постановил е акта си в нарушение на чл.35 АПК. Успоредно с това същият е и материално незаконосъобразен поради следните съображения:

Нормата на чл.162 ал.1 от ЗДвП недвусмислено постановява, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 1г. от датата на влизането им в страната.

Посочената разпоредба ясно реферира именно към изискването за управление на МПС с валидно СУМПС на територията на страната по отношение на определена категория лица, сред които спада и жалбоподателят. Сама по себе си липсата на замяна на чуждестранно с българско СУМПС не представлява нарушение изобщо. Нарушение е налице обаче при участие в движението по пътищата на лице с нередовни документи. Законовата презумпция в случая предполага извода, че липсата на заменено СУМПС, придружено с липсата на надлежно издадено от РБ СУМПС, води до извод за липса на валидно СУМПС. И като такава осъществява състава на нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

Ключово за материалната незаконосъобразност на акта е съображението, че нормата на чл.162 ал.1 ЗДвП не диференцира влизането и излизането от страната в посока ДЧ на ЕС или трети страни. Съдът, с нарочно разпореждане е указал на трето, неучастващо лице, а именно – шофиралият МПС С. Г. да посочи дали в периода от 07.10.2024г. до датата на съставяне процесният АУАН е напуснал страната в посока друга ДЧ на ЕС.

В отговор са представени самолетни билети за полет на името на С. Г., видно от които същият е пътувал на 11.05.2025г. до З., Х. и се е върнал обратно в страна на 14.05.2025г., като са представени и доказателства за краткосрочна резевация-наем на апартамент в столицата на Х., както и доказателства – извлечения за заплащане самолетен билет. Същевременно е представено и удостоверение от отдел „български документи за самоличност“ към СДВР видно от което С. Г. е излизал от страна на 14.04.2025г. и се е върнал на 21.04.2025г. през аерогара С., още – излезнал през ГКПП С. на 18.05.2024г. и се е върнал същият ден, както и на 24.07.2025г с влизане обратно на 28.07.2025г. през аерогара С.

Т.е. от събраните по преписката писмени документи може да се установи единствено

влизането и излизането от територията на Република на България по шосе към държави извън Европейския съюз и Ш. пространство, тъй като 01.03.2025 г. отпада граничният контрол с държави-членки. Същевременно и събраните по делото доказателства оборват констатациите, че лицето е пребивавало в страната повече от 1г. непрекъснато, съобразно посоченият от органа период и е следвало да подмени свидетелството си за управление на МПС. Съдът приема, че не са били налице предпоставките за издаването на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, визирани в чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП.

Нормата на чл.162 ал.1 ЗДвП не въвежда изискването за подмяна в срок от 1г. от установяване на местоживее в страната, а от влизане в страната. Закона не дава конкретна легална дефиниция на термина „влизане в страната“, поради което същият следва да се разбира в своя обичаен общоупотребим смисъл на еднократен акт пресвещаване периода, а не на спорадично действие в рамките на обичайното пребиваване. Дори да се допусне, че волята на законодателя е била различна, каквито индикации липсват, то тя е неясно изразена и не следва да се тълкува в ущърб на жалбоподателя защото така се нарушава принципа на правната сигурност.

В своята практика, КС е имал възможността да подчертае, че „Принципът на правната държава изисква от законодателя да е последователен и предвидим. Необходимо е приеманите от него закони да гарантират правната сигурност и да зачитат придобитите от гражданите и юридическите лица права, без да ги засягат непропорционално“./ виж Решение № 9 от 05, декември, 2019г. по конституционно дело № 8/2019 г./.

„К. съд е постоянен в практиката си, че в съответствие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията, всяко изключение от приетите със законите общи правила трябва да бъде точно, ясно и недвусмислено формулирано“/пак там/.

Правовата държава, както се поддържа в Решение № 13/2012 г. по к.д. № 6/2012 г., предполага липсата на противоречие между текстовете на един закон, наличието на единна система от ясни правила, които да не създават несигурност сред адресатите си с възможността да бъдат различно интерпретирани и съответно прилагани.

С Решение № 12/2013 г. по к.д. № 9/2013 г. К. съд е направил извод, че когато рамката на съответното изключение не е определена по начин, който изключва всякакво двусмислие, съмнение и неопределеност, за да осигури еднаквото прилагане на изключението за всички еднакви случаи, е налице нарушение на конституционния принцип на правната държава (в този смисъл също са Решение № 3/2014 г. по к.д. № 10/2013 г.; Решение № 3/2017 г. по к.д. № 11/2016 г. и др.).

Посоченият принцип принцип несъмнено е конституционен принцип на ЕС, прогласен в съюзният правопорядък още с най-ранната съдебна практика на Съда в Л., базирана на националните конституционни традиции на ДЧ, редом с принципите на легитимните правни очаквания и принципът на пропорционалност /решения по дела 7/56 Algera; Дело 42/59S NUPAT; Дело 265/78 Ferwerda; Дело 23/68 Klomp; Дело 11/70 Internationale Handelsgesellschaft; Дело 147/81 Merkur; Дело 15/83 Denkavit/.

От своя страна, Съда на Европейския съюз /ЕСК/ също е имал възможността да посочи ясно и недвусмислено, че: „... принципът на правна сигурност, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква правните норми да бъдат ясни, точни и предвидими, що се отнася до техните последици, особено когато те могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и за предприятията (вж. в този смисъл решения VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 80 и цитираната съдебна

практика, ASM Brescia, C-347/06, EU:C:2008:416, т. 69 и Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, т. 44 и много други)“.

Ето защо,като не е извършил проверка в пълнота и като е приел, че жалбоподателят е пребивавал повече от 1г. в в страната – от 07.10.2024г. до 02.02.2026г. без да установи,че жалбоподателят е напуснал страната,респ. влизал е и е излизал, административният орган от системата на МВР е постановил незаконосъобразен административен акт.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 74 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001306 от 06.02.2026г. на полицейски инспектор П. П., отдел „Пътна полиция“, СДВР.

Решението не подлежи на обжалване.